

Wernke Bernát

izmosodóba peckelődnek

(Bognár Géza művész úrnak)

...ha majd évek múlva, az
őszesebbeken, e képek új
húrokra pengenek... és útjuk
megint életegbe, a Kaleidoszkóp
Ház felé vezet, hol a mester
idéződik, hamarba, máris
egykori lobbanatjai, hozataiba
meg-megvillanva, tündökölve, a
tárulkozó karzatok zsengetésébe...
ahogy megintbe dereng, az
ott lezajlott percek

visszalehelete... és
mereszt, a szenvedély éke... újfent
az akkor látottakat, szem elé
pergetve, ahogy az
eltelt idő, ragasztotta félelmek,
teljes ringatagba vegyítése –
küszöbült erre... mikor a
tekintetek merészbe lobogtatták
magukat, a végtelenbe – belőlük
ma el nem tünedezett... mintha
fennsík fellege alatt jönne
megapadhatatlanba az enyészet,
búsongás kizárása – gyorsba...
és izmosodóba peckelődtek, a vágyak –
tovaéló lámpatagában, hol a képek múltbeli
vonalai, akár csillogó hajszálak rugói...
szegeződnek a látványra ugrókon... hisz
az ottlétők, nem gyámoltalanok, csak a
hajszolt évek, rajtuk susogásba léptek
mindenre... pecsétjét adva, ereik
folyásába, ezen órák

oszthatatlanságában...
és az erre tért ütemek, zajították
édesbe lelkeiket... az eljövendő
holnapokba is, maguknak
fesztelenségeket szerezve...
mint a szeptemberi estben, légjükbe
veretve, kettőezer-tizenhétben...

kóborló döccenetek

felmagasodott homlokokra
partozódtak, a frizurák –
oda préseletük alattiján...
mikor a gyullatagba ígérkezett
jövetelek, erre lépőn
jelentkeztek... hisz már
láthatóak is, hamar a
közelbe is érnek –

várakozóikra szemeregtetve
lényüket... így halkulnak, az
előbb még hajlatag kérdezettek, s
szűnnek, a kóborló döccenetek, a
fákra ragadt levelekről,
körbe-körbe, ismertetve, a
rájuk tapadó szemeknek, a
kelő fényleteket, elégedettbe
hajló zöldjükben...

terelődjön peremük

...szétszedték, a kazlat, s a
rajtuk tündöklő harmat
habok, elsikkadtak... talán
vízen vitték, csónakban –
nagy csapásokkal küszködve,
hullám magasodásokban...

netán csak pár marékkal
emlékbe, lágyatag simulatukat
megtartva örökre... vagy körítették
bűveteg tűzzel, kísértét, merítve
fejedelmisége széleibe, hogy
özönbe itatódjanak a szemek, e
látványra, s terelődjön peremük
hálájába... hogy övék már, a
sok szál, mi ringatta, az érett
kalászt... s most kezük mélyét
hömpölygeti, s érzeteg szálaik
hullanak, bőrük érdesbe olvadt
oldalain... és viszik, halászsok
kunyhójába, hogy lazuljanak
mindig rája, ha a nád-kicsit
szilárdja után – ágyukba
kívánczik, az angyali
puhaság...

ki-ki szirtesetében

már az éjszín reppenetében –
sorakoznak szemre, a pillérek...
nézetege keresetében

erre, a
hömpölygés medrében, igyekezve...
nem tudja, mi fele –
...hát, igen, húzódik már
kő, fém rengeteg, a folyam
felett, Esztergomba, Párkányba
zenélve, a víz habjainak ki-ki
szirtesetében... mikor szél
fú, borultával a felszínen, s
pergeti a messzibe, a
látóteret...